

مجمعه، مکاتیب حنفیت عبدالمجید

۶۶

این مجموعه با اجازه محل مقدس و مسیحی ملی ایران
عبدالله ارکانه بندهاد محمد و ممنظور حفظ و تکمیل
شده است ولی از انتشارات مخصوص امری نمیباشد
شهر الکمال ۱۳۲۱ بدیع

لین مجموعه کتابی بسته بر حضرت علیہ السلام
از کجا خطا صفت اجنبی کتب لین پوچش
علیه السلام در روز تولد پدری خدای است

در این دادگاهی زائل و بجهان فریش نهزل فنا بر
شود تفاوت میان این دو فتح و نظر اینست که
فتوحات و حادثه چون هستید را آفتابست که خواهد
با خبر را بفتح شیعیان فتح و آنها که شور را بخواهند شیعیان
میفرماید و فتوحات جهانی چون احاطه خل و قبیله داشت
که محیط شرق و غرب است ولی برآیست و پیشوند
که اکثر از پیر دور چون هستید آنرا وارواع برای جسم است و آن
اجسام چون انقدر دلخواست موت برای جهاد و ایمان آن
حیات جاودان بگشود و این موت بی پایان آن هزار
ولیخانه است علیاًست که داین خود است و بظالت آنها
کشکر خداوند رحمانی شمسوار مختار عذریم باشد و هر کسی
حمدان و عیاضی شنی تیزم این است فضل عذیب و لطف

دست کریم که نمود و آنکه لعل خلی عطیت از عنایات نه

مواهب جمال قدم امیدواریم آنکه بخوبی دنیا اندیش

هو الابھی

لیث

آنکه این بادی پیاد سبیل آنی که توبی اول و ثانی و این نا
است که ارسال میور ملاحظه کن که با وجود کثرت
مشغولیت چه محبت است که باز نگاشتن دامیدار
این شخص حب قلبی و عذایت روحیت باری فرده
هرستی باش و بکمال خلوص مجاہده کن و از خدا
باخواه که باز پس سبب اعلام کلمه است و شهادت اما محبت
است موفق کردی احبابی رحمانی را بر تیکت
بعده و پیان الهی چنانچه باید و شاید دلالت کن که
آنکه ایام اعظم و آخر امور اینست ملیا و پناه عالمیان

دکھف امان و سفیہ نجات و مرجع اہل ارض و مسیح
 کتاب عهد و میثاق است فیم ببری وجود و مالک
 غیب و شهود اگر قدم بمقدار رئس شره از این
 صراط مستقیم بلغز نهایان فائدہ نہ عنوان هری
 ده . چکه توقف و تهاون در این امر عظیم بریشہ
 امر انداد است و هست بیان آنکه خلاص پیدا و چنان
 ارجاع نفرقه شجره امر را اطاعت نماید که جمیع اشیاء بیفقا
 وجود از بخش دریشہ برآفته بازی شما از اردبیل حسنه
 زد عبور نمودید و در اینصفیات کم کم کش کردید امدا
 البته باز بصفیات اردبیل و فتح از پوچشول این کتب
 در اجتیعت نماید که انجام این بیان رہنماد و پیدا نموده

و بکمیع شهربانی تلقیا ز خبر و در مرور نهاد که بسیار
 لار می هست اگر خیل پر سفری بینبار باز سفر قند نیز منتهی داشته
 بسیار بسیار ناقص بود از باری حجت‌ای شدید و قدیر می ازدید
 که مرقوم نژده بودید نزد افراد اگر زبده نشود و از این
 گشت و این نظر بحث آنچه باید بود و اآل آنچه این گشت
 برای تدبیب این تذکر نهیل نبود باری کیکه بعدید این نیز
 نهایت لزوم را دارد مرقوم فرمائید ز بآهنگی نیز غنی باش
 شرد این ایام وقتی از نهایت اهمیت نداشته است را یافته است
 از ظهار احتبا؛ حق چشمچیز مبتغیین باید با آنچه متوسل شوند
 و چون آنچه بسان ترکیرا دارا هستید لزما
 این خدمت را بشما محو آمودیم و ایلهما علیک گشت شرع

هو الأبي

أَكْرَحْتَ مُشْتَقَّةً بِعِنْدِهِ
 بِعِنْدِهِ مُجْلِسَ الْمُؤْمِنِينَ
 بِعِنْدِهِ دُوَيْبَ الْمُبِينِ
 بِعِنْدِهِ دُوَيْبَ الْمُبِينِ
 اَنْوَارَ زِيرَةِ الْمُهَاجِرِ
 وَشَاهِ سَرَاجِ الْمُهَاجِرِ
 نَزَّلْتَ عَلَى الْمُجْرِمِ
 مُغْنِيَةً لِمُسْرِشَةِ
 سَكَادِ رَحْمَنِ
 وَرَسَّرَ دَلَالَ مُهَرَّبِ
 بِشَرِيْ مَانِعِ مُثَانَةِ
 بِدَرِ مُسِيرِ وَانْتَابِ
 أَبْكَيْتَ شِرَارَ اَنْوَافِ
 اَبْكَيْتَ شِرَارَ اَنْوَافِ
 دُنْرِيْكِمِ الْأَفْعَلِ
 دُنْرِيْكِمِ الْأَفْعَلِ

بِجَنُودِ مَلَادِ الْأَعْلَى
 وَقَبِيلِ مَلَادِ الْأَعْلَى

۱۰۶
نصر قاطع چنانچه در طبیور منظمه از اعدای من قبل شده
گشت که بعد از صعود و عروج عدهم با اجرانه مشهود
و سلطنت کنگره انته معاویم در واضح کشید مشهداً رکز
زوح بعده از عروج مددودی پلیس و حکم خواهی
عدیمی زایل بودند چون این نهاد هر چیزی به آنها
کبرتی نیام نمودند: از تماشید و تدبیر آن و روح
الله من چنینی از مشرق ایکار: چنان طالع و آرای
کشند که انوار بصر میریه هش آفاق جهان نمای و چنان
یاق را ریش و پنیر میزد البراء البراء بای احیاء
الله و امداده الى هذا الفضل الاعظم الوجه الوجی
با خیره محفل و صفوتم الى هذا المقام المتعال المنشم
معهم

هزار آنابھی

امیستیقهیین دنماهیین برادر جمال قدم و تشبیین مایه
 الوثقی التّ لانقضام لاما این بیان آنی از زبرده
 تا سپرده و ایوانش رسید عالی و بلند و این
 حسین چتابی شایسته و بنیادش مهیین و محکم
 بخزان پستان کهان کشنه کرد این فهرستیه قبوری
 جا محل شده و یاد رسانی بیان و شیع و قبوری تو
 با ذهن مر انداخت فیض لام اینلیکن دایقوون و لام
 پیغرون ذرهم فی خوشهم یعنیون فی ولادی الفتبه
 پیغمرون این بیان رحمن و ایوان بزادان پایه
 در ارض نقدیر است و گنگرهش اوج آسمان چید

رب حایش حضرت قیریم است و دست باش
 بداست فوق ایده هم اقی نوکون ای احبابی الہینیا
 مین است و حصن امر حسین صدر الامر بادورا
 و شجره مبارکه شمرد حضرت بهوهبت نوی اکلیل شفیعین
 ظاہر وقت حبیب اثمار است و در شکار مرد طبیعه
 سائر شیار زمان حسنا دهست و عین اخداد وقت
 قیام است زنیام و نین قبول است نه خمل بزم
 خروش است و در استایع حملای بالکوت ابی
 بکوش هوش از ففهان حمال حمن سلطانیم که توفیق
 غنایت شود تائید پیاپرسد تا هر یک شمع افلاشی
 دانوار بین مبذول دارید تائیجه مقدسه المشهد

جیز الوجود ها حصل کردد والیکم علیکم عز

هوا الابهی

ای دیبا بستان عرفان . علیکم رہما و اللہ و
شناور و لذتیات تغییر رحمائیتہ و لذتیار غشائلہ و غنایتہ
آپنے چرخوم نمر زده بودند در کمال شوق تلاوت کشت و
بکمال روح تراویث شد بیوی (بجودی خلاص در امر است) ام
شده و حلاوت هستقامته ثبوت ذر مثبت است
در سوچ و تسبیث اعجمیه و عیشاق بیراق حبان رسنیده گند
جمال قدم روحی لاحقاً انسداد را که بعفیضیل و کرم داشت
اسمه الا عنیان نخوسی خلق فرموده که ایت پاہو کتاب
توحیدند و کلمات تامہ مصنیف تحریر و بحوم بازنون

عرفانند دکو اکب را طعه سکا، ایقان میین جیات
 طالبانند و سفینه نجات توانگان بلو، منبع پھطر
 دلار خانقان شیخ روشن چنگل ہدایتہ و مشعل
 پر شعلہ میدان محبت، براعلا، کلمہ است دامنه و بزر
 نجات الله ساعی ہیکل امراتیہ را درع متینہ و بنیان
 شریعت الله را حصن ہیں، هجوم بار دین را حصاری
 مشیدہ و یاجوج، یاجوج مبد عین راستی از زبر
 خدید، سکایت از شدت حرقت اثر فرشت خر
 بوزیر این شدایخ اتفاقہ ازین مرز باں دارود،
 داین شعاع ازین نقطہ وسطی باں حیط متوصل
 و لکن الیوم سعی در اشلا، کلمہ الله تشریف بلقا، در

ملکوت ایں است چکہ این شجره ان شرکت و
این زرع آن فیض وریع حاصل نماید و این جناح
عزت ماین ملکوت پردازده و این قوت و جذب
بن ساحت کن اند تا بوانید در این امر مهم بگویید
خواه باقیب باشید و خواه بگویی کن تن بعید خواه
فلوات بگیا ه منزل کنیم و نواه در پس صد هزار
صحراء در زیارت فیلم شما ثابت و راسخ باشید و هم
وقایم در خصوص زوج بجهت پنکه است بگویی
خدمت میغیراید و نصر کتابه مدلس است تو چهوای
در کتابه عهد و بیان دایان الکی منصب
فل رجعوا الی اثر العلم الاعل عن میتبین الغی من از

١١٢
قال العرشة لم يسبق كتاب عنه كتاب ينادى
في القراءن الأولى ولهذا احصر الله بهذا المكر
الأعظم والتران كرم والرجز المنعم دعوى الشهادات
لأهل التجويات والمجتهدين خلاف تسبحات من العزفاء
المهلاك للعرشة انهم في غرائب الأدوار ينهرون و
ذريتهم في خود شهير يعيذون كفافهم باذار من القلم الأعلى
يسكتسوا لهم ويزرسوا لا دوام لهم التي ما انتل تتدربا من
سلطان شاع

مثرو الأبهى

أي عمره شجرة محبت الله حمد كل خدار اذكره اذآن
دار پر پر کرت معرفت اسرار و نبی و ازان معن

پاک نظاہر شہنی از صاحب طاہر پیدا آمدی و درینه
محبت اللہ پر وردہ شدندی داریستان دل دانگی
شیرخوارگشتی ددر ان خوش شوق داشت یا ق پر وردہ
در محبت اللہ بالغ شدی و در معرفت اللہ کا اکٹھی
پس نخیع پنکلوست ابھی کن کے میوق بیان کر دی
کہ کل حصہ برکت خداوندان بھستان باشی و مروہ
طیبیہ آن سترہ زکریہ باشی تبا فضیلہ ایک اخلاق این نظریہ
اخلاق خاہر دعیان کردد؛ داثمار آن ہم بارغ افغان
عرفان از حقیقت وجود آنہ بندہ رحمن نمایان وہ
کردد و لبیک اعلیک ع ع

ہو الٹکے

ای محظیان حبیبای الکھی نفع رحمانی از ریاض باقی
 میوزد و صیغه نورانی از افق معانی فیرود و صلای
 بیداری از ملکوت ابی میرسد و کل بانکت هوشیاری
 عنده لینیب جدایقه آنقدر میزند کل شر آنچه در پا
 نجربید باز و کشوده و کلمای معنوی و از هار حقایق رحمانی
 خندان پشکننده اوراد و ریاحین بزر و خرمند و هنگام
 حدائق سنجانی با روپ ریشه کام آنها رشته هم جاری و
 چشم خیض حاد رانی چشیده و ساری سرو آزاده
 بالبدن است و قمری مشتاق دزمالیدن لیلا
 حقیقی پارخی افراد خسته مشهود و محبوی و جدایی با دلی
 سوخته مشهور بلبل کلستان الهی پنجه های معنوی

دساز و هزار دستان رو حانی تا بردی کل باز هر از
 از هر سهست صدای نفر و آواز است و از هر جمیت
 دلماهی عاشقان فرزند و کل باز و از هر شناسی جمیت
 رود و ترانه بلند است و از هر کاخی نوای حکایت
 چنانه ذمہ ندار و آوار آگهی شنوده و آواز میانش
 و میانی رو حانی است ماع کنید خود و برای بزرگارید
 در این ریامن تعلیم بالیان توحید و توحید رب محمد
 بتوانید که طیور زین حدائقیه و شرکون این مخابن
 منظا هر اطافت رب و زورید و معالج انوارش
 وجود عون آگهی باشماست و فیض نامتناهی شامل
 حال شما عنقریب اثارات غایبت حق ظاهر کردد و از این

اَللّٰهُ شَرْقٌ وَغَربٌ رَاءُ شَنْ كَنْهٌ وَالْبَهَارٌ عَلَيْكُمْ يَا

احبیت کا د التسع ع

ہوا المأجون

ای سست جام کدام آلمی عرضی کی شما و اصل و مضمون
 قلب را تذوین بموزد و آه و فغا ان از هجران دست ران
 قلب و رہان را بکدا خست حق با تو است کدام دست
 که خسته این سهم انش کلیز نیست و کدام جان ات
 که پا شوب ا زاین سنت خیزنه چشمها کریان است و
 حکم را سزان باری جواب در این او اخربش که
 جمیع حشتما بخرا بیشغول و این عبید بیدار لعلکم خود
 مرثوم هنیایه جمیع نفوس در بالین راست ارامیده

در بستر غفلت خواهد بود و این محظوظ باده محبت است بدیگز
 و فکر احتیا آر رحمن بالوقت است حمد کن خدار اکه منشور
 زنگنه نهادی و ملزوم عین رافت منصب شاهزادی
 که بگرات و هرات در زیر سلاسل و افلاں رفت دیگر با
 امکنی انواع مشقیات کشیده پیش بدها که اذ اغلب کند و بخیر
 شخته و پر روزه که از مشقت و زحمت جنوار احت نیای
 همیا از همیشاله حبسیح انتبا عی دوست معنوی از
 قبل این آشغة جمال این تکبیر پسان دیگر دفتر شنید
 و نشور است وزمان هست عال و ثبوت محظوظ بساید
 و محرومی شنیده در ذجه و حرکت آئید در پرور
 و بث رست تائید نمیک اندیخت باشها است و

توفیق رب حمدانیت فیوضات ملکوت آسم تو اصل
 و تجلیات افق عالمتایع اذوار امراءه از جمیع جهات
 احاطه نموده است چشم بازگشته تا مشاهده نماید
 غیریت و ایجستک عرفان مشام چهار بیان رامعطر
 کند و روح حیات اهل آفاق و جهات را زنده نماید شما
 سبکو شید و بپوشید که سر حلقو عاشقان گردید و سر دفتر
 ثابتان و شغلان و اذن حضورداری هر وقت میشود

حاضر شروع

مروالابی

جواب کاسیده محمد فیض علیه بهاء اللہ را بحال شنید
 بذکر اربع ابی نذر کریم و اذ نمایدات ملکوت تقدیس

رجایینها شیم کر بستان را در جمیع احوال شفuat ذکر
جمال ابی روح الوجود را الفدا زنده بدارد و اکر کمال
روح در بیان هیباب میشکردد اذن زیارت داشت

وابیهـ آ علمیـ عـ

هو الـ اـبـیـ

سیـ اـیـ محبتـ اـتـهـ حـمـدـ خـدـاـ رـابـنـیـ رـانـجـدـ اـبـخـارـانـ
ازـ غـایـاتـ خـفـیـهـ وـ حـلـیـهـ جـمـالـ الـهـیـ سـائـلـ وـ اـیـمـ آـنـ ضـبـطـ.
فـیـضـ نـاـمـنـاـهـیـ ذـکـرـ آـثـیـ کـرـدـ وـ اـیـنـ دـرـ عـرضـهـ اـمـکـانـ.
بـنـورـ عـرـفـانـ حـضـرـتـ رـحـمـنـ رـبـشـ وـ عـبـاـهـیـ اـمـروـزـهـ زـ.
نـدـامـتـ وـ آـوـازـ اـوـازـ خـدـاـ تـاـصـبـورـ حـدـائـیـ تـوـحـیدـهـ.
کـلـشـ بـجـرـیدـ بـکـلـیـاـنـکـ معـانـیـ دـسـ مـقـامـاتـ منـشـیـ

۱۲۰
دیند و پر شاخه را وجود بزرگی را دارد بنگاهی سرائی
و خوشبختی مشغول گردند ایکم دنیه میدان واسع دناییه
حاصل و روح العرش سائی خوشحال نشینیکه
در این فضای جانفرزای حضرت رحم من جولان نمایند
و کوی سبقت و پیشی را بر بانید طوبی اهرم طوبی لعم

من هذا اللذت نسل الخطیم علی

هوا نأبھی

ای آغا یار ای یار و فدار میلایاد مصائبی که بر آن مظلوم
زار از قوم غبار وارد ہنگامیکی از احرار نیکاشت
دلها بسوخت و وجانها بکداخت ای ہوشیار تو در
که این راه سبیل محبت پروردگاریست و طریق

موزن

معرفت کرد کار آبسانهٔ چنگی نکردد و بخوبی در این
 جهانی بگیرد نیشور هر قدمی الماست و هر چشمی محمد
 در هر دهی شهد و شکر است و زخم دارد و مر جعل
 الله الیا اعادیه لبده التسکر الخضر ارا خانه و
 سنه میختست زاد راین میدان الله رانه باری قدر
 میباشد معنوم میباشد لخون میباشد خماموششین
 افراد کی مکری عذری از اورتباشد باران ببارد
 اریاح فلاح بوزد و صبح نجاح بدید در شور و نشور
 باش و وجد و سرگشی کن که ببلاد رسیل خدا کر قدر
 شدی وازانی کوثر بحال ضییب بردمی رعایت

هو الا بهی الا بهی

جناب آین و خنین قلب ولسان آن مشتعل بناء
 مجتبه‌الله بباحث افسوس در اعلى ملکوت ابی داصل
 و نسلات اعین رحمانیت در جمیع شهوان حاصل داشت
 مطمئن بالطاف الودیه باید بود و بر امر ثابت مستقیم
 در جمیع الواح الودیه ذکر افستان و امتحان کلیه اراده و هم
 چنین دلخواحت مذکور و مثبت و تجذیب می‌فرماید چون
 شسر غروب نهایه طبولیل در حرکت و جولان آینه
 پس اجباری آنی باید در نهایت انتباه و تیغه اپنه
 که اکر عجیب و لعیقی بلند شود و طبولیل پس واز آینه چو
 شهاب ثاقب راحم شیاطین باشد و چون توزین
 رسوا کننده ضالین و بینه عین کردند از گثرت تلاوت

آیات و خطب و مناجات لابد بعضی از فقرات ذهن
 و حفظ انسان میماند چون چیزی مرفوم نماید آن عبارا
 بخاطر آید و مرقوم کند لکن بعضی ساده دلان همچو کسان بر ش
 که این بیان از قلب است و جاری از پژوهش دران اولم
 ایشان زاده خواطرات تغییری از این داشت این اجتنای المعرفت
 باشند و بنصایع مشقانه اینکه روز اشنا اصر را بپیدار نمایند
 که مبارار از شخص حسین امر زهنه وارد آید و روزی باشل
 کرد چه که اخبارات جمال قدم ابته کل قل ابر و متنق کرد
 در آیام اخیر اکثر بیانات مبارک درین شخص پر از
 الخاف الہیه امیده واریکه هر کیت از احباب سنه تکمی
 باشند متوابل هستونم باجوج دماجوج همی دستورم علی من

اتبع الهدى عمع

هذا الأبي

ای عاشقان جهان حمامی وای مخواران صحبای وحـلـی
 مشامـان از نـفـات کـلـشـنـ آـلـهـیـ مـعـطـرـ بـاـدـ وـقـلـتـیـانـ
 بـجـلـیـاتـ اـنـوـارـ جـمـالـ اـللـهـ مـنـورـ بـاـدـ اـنـزـکـرـدـ بـاـدـ اـسـتـیـانـ وـهـلـیـ
 مـخـوـرـنـشـوـیـهـ وـاـزـشـدـاـیدـ وـرـلـازـاـلـ وـرـوـابـعـ مـتـحـکـمـ کـمـدـیـدـ
 چـونـ درـخـانـ جـبـتـ تـوـحـیدـ رـبـشـرـ دـرـارـضـ آـنـدـرـیـ وـاطـیـنـاـ
 محـکـمـنـمـائـیـهـ وـچـونـ اـشـجـارـغـرـدـوـسـ آـلـهـیـ شـانـدـهـ وـفـرـوعـ رـاـ
 بـعـنـانـ اـسـمـانـ رـسـانـیـهـ اـزـارـیـاحـ عـنـایـتـ آـلـهـیـهـ وـرـاـہـیـزـاـزـ
 دـحـیـغـیـلـیـشـیدـ وـاـزـفـیـوـضـاتـ غـمـامـ اـحـدـیـتـ پـرـکـتـ
 وـشـکـرـذـ وـثـرـلـطـیـفـ هـرـیـکـ دـرـاـمـرـاـلـلـهـ چـونـ سـخـنـلـامـعـ باـ

و مساج سر اطع د غمام هامع و در ثبوت بر امر اندرون
 جبل راسخ و در عرفان جمال رحمون چون ب محروم تواج بی پایان
 در شنای جمال جامان لسان ناطق و در نستک ب همایان
 الی شهیر افق و در تبلیغ امر اند منادی بین ارض
 سماء و در افق افق الہی رحمت بر جهان ای ایا
 الی نستک ب عزه و لئن حنید و نشیث بذیاع نابز
 جمال ای بی بعده و پیمان ارضی و دعیت جمال همان
 چنان ثابت و راسخ باشید که جنود شهادت نصرت
 خوف نتوانند در امر اند نظری نخواهند در جمع
 حق اشت آهی که درین مدت با طرف ارسال شد
 به پسر بح عجایبت دلتبیش اشارت شد و مسطور که

چون شمس تحقیقت عذوب نماید طیور لیل بظیر ان آینه
 این خفاشها جنود شبهانند که عنقریب بحرکت خواهند
 آمد انته قدم را ثابت کنید و پای را از پنجه قلب با
 مطعن نمایید دروح را مستبر جنود شبهات نخواهد
 هستند که مخالف جمیع کتابات قدس و کتاب آلمانی از
 سان حرف را نمود امریکا را راجع به ترمعادم مشهود داشت
 و این مفاهیم موجود بگنجیح شون از جمیع من عالی ارض
 چون افتاب ممتاز و مشهور و منضوش لکن با وجود
 این جنود شبهانه بسیار خواهند آمد شایع

ہر الابھی

ای ناطق شنای پر دکار چشم کشی دو بده باز کن

تجلیاتِ تعالیٰ ابھی را در ملکوتِ عزیز مشاهده نمائی
 جمعی از جنوبان چنان کمان نموده اند که ابوبکر پیغمبر مسیح
 صد و دو شد و باران رحمت کبریٰ مفطوح کشت و
 انوار موہبہت خلیلی خاموش شد کردید فیصل مازنیهون خواه
 لهم الیوم مائیدات توابعه و توفیقات مترادف از ملکوت
 ابھی وجبروت اعلیٰ چون اشتعه سلطنه ملکوت وجود را
 احاطه نموده است قل با ابھی از داخل بالا هم خافع
 ابیرکش لزی اثارها و انوار را عرض

نهوا الابھی

ایلیقا! ایت تسبیحی ہایت نخواست بد
 حسان سب جهات جسمی بینست و بد مردمان تلت

حیات روح رحمانی فرق در میان نزد جان بجید
 بی پایان پس نگوش تا ابوت روحانی بابی و
 اولاد معنوی بکوید فرمایش اعظم که یکت ولد روحانی
 بهتر از صدر فوج اولاد حبیان این نور علیها نور هستند
 و آن شاید سبب مراجع و افتتاح در یوم شور والهباء زرع

هو الأبهى

یامن کث امدادیه افی العتبة الظاهره وانجذب بنجفا
 المعنیه المتعطره مدّق بود که در هستان مبارک حاضر
 بودی وبنخیات روح مؤنس حال با صدری مشح
 بذکر امداده و قبلی منفتح از مسوی الله و مسامی منتظر
 بنخیات الله سفرنما و از خدا بخواهد که در این سفر منادی